

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XX.

V Celovcu, 21. novembra 1901.

Štev. 47.

Za slovensko vseučilišče.

Zborovanje slovanskih dijakov na Dunaju.

(Izviren dopis z Dunaja.)

S svojim krepkim nastopom so si slovanski dijaki na Dunaju priborili svojo pravico; dovolil se jim je, kot so to zahtevali, shod izven vseučilišča, če ga skliče kako akademsko društvo. To nalogo je prevzela „Slovenija“. Zborovanje se je vršilo v sredo 13. nov. popoldne v „Resursi“ blizu državne zbornice. Dvorana in galerija je bila napolnena. Navzočih je bilo mnogo nad 1000 slovanskih akademikov in 29 poslancev, namreč Čehov, Poljakov, Rusinov, Slovencev in Hrvatov; izmed Slovencev bili so navzoči: Povše, Ploj, Žičkar, Žitnik, Pfeifer, Pogačnik, Ferjančič, Berks, Tavčar, Robič in Gregorčič.

Ob četrti uri je otvoril shod predsednik „Slovenije“ med. Mavričij Rus in razložil, zakaj se je dijaštvo tako množično zbralo na tem mestu. Krivice, ki se dogajajo Slovincem in slovenskemu dijaštvu, smo dolgo dovolj trpeli, sedaj hočemo krepko nastopiti ter braniti prava svojega naroda in prava slovanskega dijaštva.

Filozof Ivan Prijatelj je nato utemeljeval potrebo slovenskega vseučilišča v Ljubljani. Ni nam to samo kako sredstvo za politično agitacijo; mi zahtevamo to, ker nam je cilj, izobraziti vsakega posameznika, ker nečemo, da bi mnogobrojno slovensko dijaštvo nosilo trdo od slovenskih žuljev zaslužnega denarja v tujino, kjer tujci z našim denarjem pomagajo zatirati naš narod. Govornik je osvetlil nato trditev Vsenemceva, da Slovenci sploh niso zmožni višje izobrazbe, in da tudi njihov jezik ni sposoben za znanstvo; kako podlo je vse to obrekovanje, se vidi iz tega, da pride na enega dijaka na Kranjskem 272 prebivalcev, na Zgornjem Avstrijskem pa 436, na Solnograškem 348, na Koroškem 413, na Štajerskem 480.

Za njim je nastopil Hrvat med. Mimica, predsednik akad. društva „Zvonimir“, ki je razvil potrebo edinstva med Slovenci in Hrvati v naših skupnih težnjah; krivice je bilo dovolj, složno se moramo boriti proti trojnemu nasprotniku slovanstva, proti Nemeu, Mažaru in proti laški iredenti.

Srbski med. Dimitrij Konjević je omenjal v svojem govoru, kako težavno stališče imamo Slovani na jugu proti skupnim národnim sovražnikom, da je torej treba bojevati se z združenimi močmi in posebno ohraniti tudi potrebno medsebojno slogovno in pravičnost, brez katere ni zmage.

Nato je prečital Iv. Prijatelj spomenico, ki zahteva jugoslovansko vseučilišče v Ljubljani ter veljavnost zagrebških skusenj tudi za Avstrijo, in ugovor proti laškim zahtevam. Oboje je prečital tehnik Vaclav Bilinski tudi v poljskem jeziku. Sprejeto z burnim odobravanjem. Istotako se je vzela z veseljem na znanje izjava praških akademikov.

K drugi točki je govoril jurist Dimnik o razmerju slovanskega dijaštva proti dunajskemu vseučilišču. Vedno in povsod nas smatrajo nemški burši kot manjvredne „goste“ dunajskega vseučilišča; tako so v nemških rokah razni vseučiliški zavodi, kot n. pr. nekateri seminarji ter skoraj izključno vsa znanstvena društva. Tudi rektorat ni pravičen napram Slovanom; tako so se na primer lani nemški burši zbrali v avli o priliki, ko je lanski rektor Schrutka pl. Rechtenstamm nastopil proti katoliški univerzi v Solnogradu. Takrat je nek nemški „burš“ imel govor na burše in na rektorja, ki je bil navzoč; naposled so zapeli neko pesem; tedaj nemški dijaki niso dobili „graje“, nasprotno, rektor jih je še pohvalil in obetal, da bo njegov naslednik (sedanji rektor Schopper) iste politične barve, kot on, namreč — nemško-nacionalne. Tudi Lahov niso pokarali, ko so nastopili za svoje vseučilišče; ko smo pa mi Slovani, primorani, posegli do zadnjega, kar nam je preostalo, do demonstracije, ko je bila nabita na črni tabli graja, češ, da so shodi in govori ter petje v avli prepovedani! Ali je to pravično? Sprejme se govornikov predlog, naj se rektorju izraža pismeno protest proti temu, da bi nas kdo smatral na avstrijskih vseučiliščih za goste, z dostavkom Srba Dimitrijevića, da zavračamo grajo, ker je krivična.

Nato je govoril phil. Niko Zupanič, ki je zgodovinsko razpravljal razmerje med Slovani in Nemci ter pokazal potrebo enotne trdne organizacije, nakar pozove vse slovanske akademike: „Dajmo si sveto besedo, da bomo sedaj kot visokošolci in pozneje kot samostojni člani vodilnih stanov branili naša prava, če treba tudi z najradikalnejšimi sredstvi, da bomo vplivali v tem smislu na vse

sloje svojih rojakov, zvesti akademskemu načelu: „po resnici k pravici!“ (Burno odobravanje.)

Za njim je govoril še Čeh jurist Lengsfeld o češki univerzi v Brnu in predlagal tozadevno resolucijo; Poljak Bilinski o poljski gimnaziji v Tešinu, Srb Dimitrijević, ki je v krasnem govoru z burnim odobravanjem ostro šibal postopanje Nemcev, posebno pa Mažarov proti Slovanom. Slednjič je še Bolgar Todor Dobrev izjavil solidarnost svojih sorojakov z nami.

Izmed poslancev so govorili: češko Brzorad, Černy, Reichstätter; izmed Hrvatov Ferri, Spinčić; izmed Slovencev Povše in Ferjančič. Zagotavljali so nam svojo pomoč v državnem zboru, kjer so že poslanci Šusteršič, Ferjančič in Ivčević storili tozadeven nujen predlog. Dijaštvo je navdušeno odobraval njihove govore, ter je spremljalo z burnimi ovacijami. Naposled so se prečitale došle brzojavke, zapele so se stoji razne slovanske himne, nakar se je dijaštvo popolnoma mirno razšlo. Iz Celovca je shod brzojavno pozdravilo katoliško-politično in gospodarsko društvo ter celovski Slovenci.

Za varstvo pravic slovanskega dijaštva se bo sestavil poseben odbor, v katerem bodo trije iz vsakega naroda, tako da bo organizacija slovanskega dunajskega dijaštva taka, da je surovo nemško „burševstvo“ tudi s pestjo in s palicami ne bo več moglo strahovati, kot je to delalo še leta 1897., za časa Badenija. „Mi strelci, mi gremo naprej!“ „Zora puca bit će dana!“ J. G.

Shod v Gradcu.

Že davno se je sprožila med Slovenci misel, da bi se ustanovila slovenska univerza, in sicer v Ljubljani. Slovenci so pač morali uvideti, da so slovenski visokošolci na vseučiliščih v Gradcu in na Dunaju le gostje, prezirani, brezpravn. Govorilo in pisalo se je mnogo o tem, a v zadnjem času je cela stvar zaspala. Še le, ko so začeli laški visokošolci na Dunaju in v Inomostu demonstrirati in odločno zahtevati laško vseučilišče v Trstu in ko so tudi izročili v Gradcu rektorju memorandum, tedaj so se začeli gibati tudi Slovenci. Na Dunaju hoteli so napraviti slovenski visokošolci shod, a policija jim je to prepovedala, in na vseučilišču so jih napadli nemško-nacionalni dijaki. Tudi graški visokošolci sklenili so napraviti shod, na ka-

PODLISTEK.

Listopada meseca — na svete Višarje!

(Konec.)

Slovesno zvonjenje nas je pozdravljalo, ko smo stopali proti cerkvi. Mogočno so doneli glasovi lepo ubranih zvonov tja čez sive gorske velikane v prostrane doline Stopimo v božji hram, kjer je ob čudodelni podobi Matere Božje že toliko grešnikov zopet našlo dušni mir, kjer je teklo že toliko solz, kjer si je toliko nesrečnih olajšalo težko srce. Cerkve je ta čas sicer že izpraznjena. Vsa oprava je skrbno shranjena, ker ostane cerkev odprta tudi po zimi. Marsikak romar stopa namreč tudi po zimi na goro, dobro je torej, da najde svetišče odprto tudi tedaj. Ne zgodi se navadno ničesar in le redko je, da kak hudobec iz zle volje kaj poškoduje. Dasi je torej vse prazno, vendar rad poklekneš na mestu milosti, da mogočnemu varstvu nebeške Matere priporočiš sebe in svoje.

Nova stranska altarja sta cerkvi pravi kras. V svojem listu smo jih opisali že takrat, ko so jih v Celovcu izdelovali. Vemo, da bodeta altarja izredno dopadala vsem obiskovalcem višarske božje poti. Prištevati jih moramo najlepšim altarjem na vsem Koroškem. Delo je trdno, vse iz trdega kamena. Altarni plošči (mensa) sta iz jednega kosa, iz gladkega nabrežinskega mramorja. Podstavek je deloma iz belega poreškega, deloma iz siviga belgijskega mramorja. V sredi je lep bel križ iz kararskega mramorja. Nastavek je iz

belega kararskega mramorja, stebrički in okvir okoli podob pa so iz rudečega kamna iz Sterzinga na Tirolskem.

Vsa sestava je sicer priprosta, a jako lična. Na vrhu je križ. Delo je zelo fino in dela čast g. kamnoseku Voglerju v Celovcu, ki je s tem delom zopet pokazal svojo zmožnost. Barve različnih delov zelo lepo soglašajo in skupen utis je zelo ugoden.

Altarni podobi je, kakor znano, iz kararskega mramorja izdelbel naš slavnostni umetnik g. V. Progar. Na evangelijski strani je altar sv. Ane; na epistolski altar sv. Jožefa. Strokovnjaki so umotvora zelo pohvalili in sedaj, ko sta podobi na mestu, se še le prav vidi, kako je ta hvala utemeljena. G. Progar je delal z veliko skrbnostjo in kakor se vidi, z mnogim veseljem. Zato se mu je posrečilo iz trdega kamna ustvariti lepi podobi. Sveti Ani se vidi na obrazu častitljiva starost; gube na licu nam pričajo o tem. Ljubko stoji pred njo njena hči, Devica Marija, ki vzdiguje eno roko k svoji materi, drugo polaga na knjigo. Obleka je napravljena strogo po naravi. Kaj nežno so izdelane cvetlice, ki stojé v jerbaščku na tleh, zelo ljubko angelske glave nad glavami in cvetlice, katere ponujajo Dev. Mariji.

Podoba sv. Jožefa je slika oni sv. Ane. Sv. Jožef kaže se nam kot mož dela. V delavski obleki stoji v svoji delavnici in meri neko bruno. Jezušček, ki mu zre prijazno v obraz, mu pomaga. Obleče sv. Jožefa je resno. Umetnik je trdemu kamnu res vdahnil življenje. Vidiš lepo posamezne žile; roka priča, da je privajena trdemu delu. Obleka je istotako napravljena zelo naravno. Ob

vznožju leži razno tesarsko orodje, les itd. Kmečki kritiki pa so takoj opazili, da manjka — žaga! Kakor na podobi sv. Ane so tudi tu nad glavami podobe angelcev s cveticami.

Progar je s tema skupinama zopet pokazal svojo sposobnost za resno umetniško delo. Mrtvi mramor dobi pod njegovo spretno roko življenje. Podobi pomenita za našo skromno slovensko umetnost lep napredek. Kažeta tudi, kako je g. umetnik z leti napredoval v svoji stroki. Da stojita lepa izdelka domače umetnosti in truda na mestu, kamor vsako leto priroma toliko tujcev, moramo pozdraviti le z veseljem, ker je tako mnogim dana prilika, da si ogledajo lepe umotvore.

Č. g. dekanu S. Inckot-u pa gre velika zasługa, da je, skrbéč za olepšanje višarske božje poti, ozrl se na domačega umetnika in domačega kamnoseka, ter jima poveril delo. Izpeljava kaže, da je zadel pravo in da nam nikakor ni treba, kakor se žal le prevečkrat še godi, segati po tujcih, ki so mnogokrat vse drugo nego — umetniki. Mnogi, za drag denar pridobljeni „umotvori“ po naših cerkvah so prav žalostne priče za to! — Na dejamo se tudi, da bode g. dekan s pomočjo blagohotnih dobrotnikov poskrbel še za druge potrebne poprave v cerkvi in da bode z njimi zadel istotako dobro, kakor s postranskima altarjema . . .

* * *

„Kaj pa si dobil gori, ko je že vse zaprto?“ — tako je popraševal marsikateri za želedec preveč skrbéči prijatelj! Ni bilo skrbi! G. dekan je bil poskrbel tudi za to in Pfaffar-jeva dekleta, ki se niso zbal pot, so nam pripravila kaj okusen obed. V

terem so se izrekli za slovensko vseučilišče v Ljubljani. Prosili smo rektorja, da bi nam dal prostor za to, kateri želji je nam na jako prijazen način ustregel. Zbrali so se slovenski visokošolci in mnogo Hrvatov in Srbov. Govoril je prvi gosp. pravnik Polec, ki je v jako lepih besedah povedal, kako živo potrebno je slovensko vseučilišče. Nato nastopi g. pravnik Kukovec, ki je v živahnem in navdušenem govoru kazal na to, da moramo zahtevati slovensko vseučilišče. Sprejela se je nato resolucija, v kateri se zahteva ustanovitev nove univerze utemeljuje. Ta peticija se je izročila rektorju, ki bo dalje poročal o tem in predložil celo stvar ministerstvu. Jako je razveselilo nas vse, ko je postopal rektor z nami tako prijazno in postrežljivo in se celo izrekel, da smo se v vsakem oziru prav obnašali. Bog daj, da bi se uresničile naše želje!

Tudi v Pragi so priredili slovanski dijaki velik shod, na katerem se je utemeljevala zahteva po slovenskem vseučilišču v Ljubljani. Shodu je predsedoval rektor Hrasky. Sprejela se je resolucija za slovensko vseučilišče. — V Zagrebu je bil istotako sijajen shod za slovensko vseučilišče.

Na Slovenskem se je zdaj oglasilo že mnogo zastopov, občin, društev itd. za slovensko vseučilišče.

S Koroškega so odposlali take peticije: katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem; občinsko predstojništvo na Bistrici ob Pliberku; občinsko predstojništvo v Škofijah; občinsko predstojništvo v Logavasi; krajni šolski svet v Škofijah; hranilnica in posojilnica v Šmihelu nad Pliberkom; podružnica sv. Cirila in Metoda za Pliberk in okolice; občinski odbor na Jezerskem; občinsko predstojništvo Medborovnica; hranilnica in posojilnica v Glinjah; požarna bramba v Glinjah; krajni šolski svet v Glinjah; občinski odbor Sele; hranilnica in posojilnica v Tinjah.

Slovenske občine in društva, posnemajte ta vrli izgled!

Dopisi.

Velikovec. (V obrambo!) Trušenski dopisnik celovških „Freie Stimmen“, g. Vesekdo, spravi se je v štev. 86. omenjenega lista nad našo „Narodno šolo“, očitajoč jej velike šolske zamude od strani otrok. To je ravno tisti gospod, ki naši šoli že od njenega začetka vedno nasprotuje. Letos pa, ker iz Trušensko-Želinskega šolskega okrožja celo 24 otrok zahaja v našo „Narodno šolo“, vskipela je njegova jeza do vrhunca in tako je tedaj s tem napadom dal duška svojemu vznemirjenemu srcu. Kako zelo se je pa g. Vesekdo v svoji strastni jezi z resnico skregal, priča sledeči popravek, katerega so morale „Fr. St.“ v štev. 90. od 9. novembra t. l. objaviti, in ki se doslovno glasi: »Slavnemu uredništvu „Freie Stimmen“ v Celovcu. V štev. 86 svojega lista ste pod napisom: „Srednje Trušnje. (Kakšni prijatelji omike so klerikalni Slovenci)“ objavili dopis, v katerem se navaja: „v resnici je vsem, slovensko zasebno šolo v Št. Rupertu obiskujočim otrokom gledé obiskovanja šole največja prostost dovoljena“. Do tega zaključka pride vaš dopis naslanjajoč se menda na izpovedbo ne-

napitnicah poudarjale so se zasluge g. dekana, ki nam je pripravil tako lep dan in ob zlati kapljici je le prehitro minil čas.

Prekrasen je bil razgled od najvišjega vrha višarskega pri strelovodu. Ne pravijo zastonj, da je s sv. Višarij sploh eden najlepših razgledov. Če to velja za poletje, koliko bolj za jasni jesenski dan, ko se ti vrhovi kar približujejo, da jih gledaš pred sabo v vsej lepoti. — Solnce se bliža zapadu in s svojimi žarki obseva gorske velikane. Krasno se svitajo ledeniki Velikega Zvonarja in drugi vrhovi turskih alp. Proti jugu se pridružijo zelenkasti Dolomitje z visokim Monte Kristalo in Marmolato. Daleč sega pogled na gorovje Zgornje Italije, Višberg in Montagio kipita proti nebu neposredno pred teboj kakor mogočna stražnika. Prijazno te pozdravlja Lovec, a v res čarobni luči, povzročeni po solnčnih žarkih, ki odsevajo od lahnega snega, se ti kaže stari znanec Mangart. Dalje kipé proti nebu vrhovi Karavank, Jeka in Obir; zadej ti meji razgled svinjska planina, a za njo Golovec. Proti severu gledaš Ojsternika, razno koroško gorovje, vse tako jasno in krasno, kakor v kakšni čarobni bajki.

Oko se ne more nagledati vse te krasote, srce ti polni nepopisljiva radost. In da se s poezijo družijo proza, zaleskeče v kozarcih rujno vince, kozarci zažvenketajo in na tihem vrhu krepko zadoni tista krasna, na tem božjem mestu posebno pomenljiva pesem: „Lepa naša domovina!“

Dà: Slovenski svet, ti si krasan, . . .
Zares nebo te je ljubilo,
Da te tako je okrasilo,
Kako bi te ne ljubil jaz?“

kega otroka: „Tam (to je v Št. Rupertu) je treba otrokom le večji v šolo priti, ostali čas pa smejo doma ostati.“ Podpisano šolsko vodstvo prosi, sklicaje se na določila § 19. tiskovne, postave, za sprejem sledečega popravka: Ni res, da bi bila otrokom, ki slovensko zasebno šolo v Št. Rupertu obiskujejo, gledé obiskovanja šole kaka prostost dovoljena. Nasprotno pa je res, da se v tej šoli, kakor v vseh javnih šolah, šolske zamude natanko zapisujejo, tako da se more gospod nadzornik vselej prepričati, da šolske zamude v tej šoli nikakor niso večje, kakor v drugih šolah. Šolsko vodstvo slovenske zasebne šole v Št. Rupertu pri Velikovcu, dné 5. listopada 1901.

France Treiber, župnik in šolski vodja.

Sinčavas. (Kako je to?) N. N. naročil si je iz „Gospodarske zadruge“ različnih stvari v znesku 46 kron 30 bel., katere je odposlal iz Vrbe dné 6. sept. 1900 na zadrugo. A v svoje veliko začudenje dobi 5. okt. 1901 dopisnico, v kateri se mu naznanja, da račun od 14. avg. 1900 še ni poravnán. Dotični je na pošti takoj reklamiral, in g. poštar v Vrbi mu je na to odgovoril, da je nakaznica bila dana naprej, a da se denar še do tistega časa ni izplačal, in se tudi ne vé, ali je poštna nakaznica prišla na pošto v Sinčavas ali ne. Cela stvar se je na to poravnala in še le čez leto dnij se je isti denar izplačal zadrugi. Vpraša se tedaj, kje je hodila tako dolgo poštna nakaznica? Ali je ležala na pošti v Sinčavi ali je zaprašana med drugimi akti bogvé kje čakala milostne rešitve in ali se bi ne moglo ukreniti, da bi se take stvari hitro in zanesljivo odpravile na pravo mesto?

Reberca. (Nova železnica.) Prav pridno se dela na novi železnici iz Sinčevasi do Železne Kaple, katera ima biti dogotovljena že do 1. oktobra prihodnjega leta. V Kapli in pri Miklavcu pozidan je že kolodvor, tudi drugod se je dosedaj pridno delalo, da se napravi provizorična proga, ker se tako lažje prevaža na majhnih vozovih vse, kar je potrebno pri gradbi železnice. Mnogo težkoče je pod Reberco, kjer se bo delalo tudi čez zimo. Zato je tudi na Reberci mnogo delavcev različne narodnosti in vsled tega je na Reberci bolj živahno in glasno, nego drugokraj. — C. kr. železniško ministerstvo je izročilo dela tvrdki „Stern in Haferl“ na Dunaju. Nadzoruje delo deželni posl. Plavec, od strani imenovanega ministerstva pa inženier Prasnch. Pri nakupu zemljišč so bile na več krajih sitnosti in bode moralo posredovati tudi sodišče. — V Sinčavi delajo precej visok nasip, kateri je potreben, da pridejo do kolodvora južne železnice. — Upajo, da bo nova železnica za prebivalce ob Beli zelo velikega pomena in da bo zlasti po leti privabila mnogo tujcev v naše lepe kraje. Zlasti dohod v naše divne planinske kraje bo potem zelo olajšan, posebno še, ko se preloži državna cesta preko Jezerskega vrha.

Škocijan. (Ogenj. — Umrl.) Milemu Bogu samemu se moramo zahvaliti, da se 12. novembra zvečer pri nas ni pripetila velika nesreča. V prijazni klopinski vasi, ki leži ob cesti iz Škocijana v Sinčavas, je ob 6. uri zvečer začela goreti Rodafova kopica; zanetila je gotovo zlobna roka. Ko bi slama v kopicah ne bila vlažna vsled megle in če bi sosedje iz Klopinja ne branili tako neumorno, bi ognja ne omejili nikdar. Vnela bi se slama bliž-

Solnce zahaja. Že se kaže večerna zarija. Zadnji „Živio“ zaori, vsedemo se na sani, in „hajd“, kako hitro in udobno zdrčimo v dolino. Tudi ta vožnja v mraku, kako lepa je! Razstanemo se. Hitri vlak nas odpelje. Srce je polno blagih spominov; bil je res božji dan! Ko izstopimo v Celovcu, objame nas zopet gosta megla.

Dež naletava na okna, ko pišem te vrstice, ko si zbijam spomine na oni lepi izlet . . . Svetujem ti pa: če le moreš in utegneš, pohiti na tak jesenski dan, kakor smo ga imeli mi, na sv. Višarje! Ne bo ti žal!

Jos. Rozman.

Raznoterosti.

Premoženje in delo. Ameriški milijonar John D. Rockefeller je bil še pred 25. leti agent pri neki trgovinski hiši v Saint Louis in danes ima že 55.000 dolarjev dnevnih dohodkov. Znani bogatin in dobrotnik Carnegie je bil prej sluga pri brzojavnem uradu in zdaj ima od svojih podjetij 97.000 dolarjev na dan. Takih primerov je več in kakor piše eden ameriški dnevnik, med milijonarji je samo 15% takih, ki so premoženje podedovali, vsi drugi so ga pridobili s svojim delom.

Cerkev v drevesu so napravili v Kaliforniji (v Ameriki). Altar, prižnica, cerkvene klopi, vse se nahaja v orjaškem deblu drevesa, ki meri v prerezu 11 metrov. Iz vej drevesa so napravljene sohe, podobe in orgle, tako da je vsa cerkvena oprava iz enega in istega lesa edinega drevesa. Kdor pozna orjaška kalifornska drevesa, se temu ne bo čudil.

njih kopic, zgorela bi potem skoraj gotovo cela vas in nesrečni bi postali posebno sedaj jeseni dobri ljudje, ki so itak morali preživeti toliko strahu. — Dnó 15. novembra so pogrebci v obilnem številu spremili k zadnjemu počitku, jednega najstarejših mož naše fare, 84 let starega Andreja Kačnika p. d. Jogrovega očeta. Bil je v resnici mož poštenega in dobrega srca, bil je pobožen in delaven kmet, ki je v svojem življenju dajal vsem najlepši vzgled in se zmiraj ravnal po zlatem nauku: „Moli in delaj!“ Sedaj pa počivaj sladko, blagi Jogrov oče; ne zgineš nam tako hitro iz spomina; veseli se pri svojem Bogu, kojega priden in zvesti otrok si bil celo življenje.

Škocijan. (Razno.) „Zdaj hlapca in pa dekle prav težko je dobiti! — Ker vse le hoče v mesta al' pa v tovarne it'“, — tako tožijo naši kmetje. Letino so imeli sicer prav dobro in bilo bi prav veselo, ko bi nas le ta preklicani „fortšrit“ ne davil in mučil tako! — Znano Majerjevo gostilno je kupil dosednji najemnik, g. Rabl. Prav je tako; ostalo je vsaj posestvo v domačih rokah. — Kakor se sliši, se nam zboljšajo sedaj naše pošne razmere; poštni pot bo nam sedaj vsaki dan prinašal obilo novic in denarjev od vseh krajev sveta. — Vsako nedeljo po blagoslovu se zbere v farovski družbinski sobi do deset škocijanskih mladeničev. Učijo se popevati narodnih in bolj lahkkih umetnih slovenskih pesmij. Imamo torej tukaj v Škocijanu že tudi moški zbor, ki kroži in popeva, da je veselje. Kdo bi nam zameril? Kdo bi nam ne privoščil poštenega domačega veselja, pri katerem ne trpi ne glava, ne srce in tudi ne mošnja? Slovenska poštena narodna pesem je vendar tako lepa, blaži nam srce, izpodriva tiste klafarske nemške pesmi, da jo moramo gojiti povsod na Slovenskem. Tako torej vidite, dragi bralci „Mira“, da se našega življenja kolesa sučejo včasih tudi prav veselo. In če se zopet enkrat zasujejo, bolj, kakor navadno, vam naznanim. Do tedaj pa: Z Bogom!

Kazaze. („Štajerc“ pri poljancih.) Marsikdo bi mislil, da v naše kraje kak slab časopis skoraj priti ne more, ker pravijo, da smo na kraju sveta. Prav bi sicer to bilo, ali v resnici vendar le ni tako. Ker imamo v svoji sredi nekaj ptičev, katerim grejo za hrano le liberalni in nemško zabeljeni žganci, med tem ko jim grozno preseda vse, kar diši malo „klerikalno“, se ni čuditi, da ima tudi „Štajerc“ svoje goreče prijatelje. Pa so ga tudi vsi vredni; čudno bi le bilo, ko bi takim ljudem dopadlo kaj drugega. Resnice res ne zaslužijo, ker je tako nočejo poslušati, zato pa požirajo „Štajerčeve“ kvintekorante, kakor zuani „Hani“ ob semnju krape. Ubožci, ki mislijo, da zajemajo iz lažnjivega časopisa modrost z veliko žlico, ob koncu pa ne bo žlice ne modrosti. Omeniti pa moramo še nekaj. Imamo tudi dobre časopise in radi jih prebiramo, ali želeli bi bilo, da bi tudi za dobre bila taka gorečnost, kakor je pri nekaterih za slabe. Mnogi dobri časopisi ne berejo, če bi jim tudi še branje plačal, ali kedar ima „Štajerc“ priti, letajo nekateri od hiše do hiše, ali celo v Dobrolovas vprašat, je li že prišel; in potem roma zopet od hiše do hiše, celo ženske so radovedne na njegove čenčarije, pa tem se ni čuditi, ker pod dolgimi lasmi dobre pameti biti ne more. Sevé je „Štajerc“ včasih zanimiv, posebno če se zadene ob kakega f . . . Kaj takega je pa mnogim ljudem bolj sladko kakor medvedu strd. Tako zanimiv dober časopis res ne more biti, ker — no, ker — ne sme lagati. — Da je „Štajerc“ mnogim poštenim poljancem tudi siten, je znano. Večkrat so ga že vrnili, pa kakor podrepnica se tudi on ne pusti odgnati. Pri tem se revežu včasih sévé tudi hudo godi. „Pri moj kuš“, je djal zadnjič eden, ko je giftna krota prikobacala v hišo, „me ne boš!“ In v drobnih koscih je ležala žaba na tleh. Še hušje pa mu je šlo pri drugi priliki. Tam so se nad njim celo izpolnile besede sv. pisma, čeravno „Štajerc“ pa sv. pismo tako vkup gresta, kakor coklja pa zabeljeni nudelni. To je bilo pa tako. Nekemu kmetu vsili nemški Velikovčan v svoji ljubezni do Slovencev, hočem reči do slovenskega denarja, tudi „Štajerca“. Kmet ga vzame, a si misli: Jaz ti bom že pokazal, da ne boš več ljudij pohujševal. Ko pride na Dravski most, vzame kamen, ga zavije v „Štajerca“ — in hajdi na dno Drave. Tako je bil, ker je nedolžne pohujševal, ne sicer na dno morja ali na dno Drave pogreznjen. Tako se godi „Štajercu“ pri poljancih.

Prevalje. (Pozor in opomin!) Tista pooblastila, katera pobira občinski tajnik v svoji pisarni, posebno od starih, nevedočih babičk, zlasti pa še brez prič in brez potrebnega pojasnila, so — sumljiva! Kmetom bodo težko koristila!

Otok. (Popravljanje cerkve.) Po vneti skrbi našega č. g. župnika J. Petermana se je zadnja leta v naši starodavni cerkvi mnogokaj popravilo in olupalo. Tudi letos se je delo nadaljevalo. Stopnice v stolp, ki so bile prej v cerkvi, so se iz kamnja napravile od zunaj blizu glavnega vhoda. Tudi ta je ves prenovljen in napravljen iz

lepega kamenja. To delo je stalo 2000 kron. V cerkvi se je položil čisto nov tlak za 400 kron. Glavni altar se je povišal za eno stopnico in napravila se je iz železa čedno izdelana nova obhajilna miza v gotičnem slogu. To je stalo 300 kron. Na evangelijski strani se je na novo napravila, in sicer v čistem gotičnem slogu, hišica za Najsvetejšo, kakeršne so imeli v starih cerkvah. Od stare hišice je bilo ostalo le par stebričkov, zdaj je vse izpolnjeno iz lepega kamenja. To delo je stalo 700 kron. Vsa dela je vodil in nadzoroval izvežbani strokovnjak, g. arhitekt Fuchs iz Poreč. Z nabranimi milodari se je tako napravilo zelo veliko v lepšanje hiše božje. — Stara postna slika, predstavljajoča Jezusa, ko na križevem potu sreča svojo žalostno mater, se je letos povsem prenovila in je delo izvršil domači slikar g. Peter Markovič iz Rožeka.

Dholica. (Naši „fortšritlarji“.) Dne 25. oktobra t. l. so se zbrali naši občinski odborniki k seji in so med drugimi rečmi tudi podpisali zaupnico celovškemu mestnim odbornikom gledé njih postopanja proti mil. škofu zaradi mestnega pokopališča. To ravnanje pa je res prav smešno! Pred štirimi leti namreč se je tudi tukaj napravilo novo pokopališče in takrat so tudi nekateri sedanjih odbornikov vse dovolili, da se je moglo novo pokopališče blagosloviti. Zdaj pa so ravno ti in z njimi še ostali odborniki pohvalili mestne celovške očete zaradi njih postopanja proti mil. škofu. No, pokazali so pač očitno, čegavi otroci da so, da sovražijo cerkev in njene postave. Ta komedija pa tudi prav jasno priča, da kdor cerkev le od zunaj gleda, postane njej in njenih postav sovražnik; on ne sovraži in blati samo domačega duhovnika, sovraži tudi škofa. Kaj pravi tukajšnje pobožno ljudstvo k tej „zaupnici“ — to je drugo vprašanje. To zaupnico je že spisano prinesel nek uradnik pri tovarni na Žagi in naši občinski odborniki so jo kar zapored s prav mirnim srcem podpisali. Ali so vedeli, kaj delajo?

Pečnica. (Cerkvena slovesnost.) Kakor je „Mir“ že poročal, je bil na god apostolov Simona in Juda č. g. Janko Arneje iz pečniške župnije v Rimu posvečen v mašnika. Te svečanosti v Rimu smo se domači župljani spominjali na ta dan s posebno cerkveno slovesnostjo v domači župnijski cerkvi. G. Jak. Knaflič, župnik v Ločah, bivši veroučitelj novomašnika, je pel slovesno sv. mašo, po kateri so zapeli naši vrli cerkveni pevci pod dobrim vodstvom nadučitelja gosp. T. Stresa prav izvrstno lepo pesem „Novomašnik bod pozdravljen!“ Med to pesmijo so igrale marsikateremu navzočih solze veselja v očeh, spominjajoč se domačega rojaka in novomašnika v daljnem Rimu, ki je šel pred šestimi leti od doma in je postal zdaj tam duhovnik. Po tej pesmi je sledila druga sv. maša. Gospodu novomašniku pa čestitamo iz dna srca in želimo, da bi se vrnil drugo leto v najboljšem zdravju zopet v našo sredo.

Pečnica. (Umrli.) Dne 5. listopada je umrl tukaj g. Jan. Bošić p. d. Borove. Bil je še le 38 let star in zapusti ženo in tri še nedorastle otroke. Pokopali so ga po želji njegovih bratov na pokopališču v Ločah, kjer je bil rojen in počiva tudi njegov oče. Bog mu bodi milostljiv!

Pazin v Istri. (Naše vino.) Okolica pazinska ima letos obilno vina. Cena je nizka, od 9 do 13 K. Slovenci, koji prihajajo v Pazin kupovat vino, naj se oglase v uradu „Gospodarskega društva“ pri predsedniku g. dr. Kureliću. Tukaj bodo zvedeli, kje se dobiva vino, kakeršno žele kupiti. Dne 27. in 28. t. m. priredilo bo „Gospodarsko društvo“ javno poskušnjo vina v veliki dvorani občinskega urada. Vabijo se trgovci z vinom, da pridejo omenjena dneva v Pazin. Na izbor bodo imeli vino raznih krajev Istre.

Novičar.

Župnik Jos. Lakonič †. Po daljšem bolehanju je dne 12. nov. na Brdu umrl ondotni župnik, č. g. Jos. Lakonič, star 60 let. Porodil se je dne 6. maja 1841 v Apačah, v mašnika bil posvečen dne 20. julija 1865. 31 let je bil župnik na Brdu, zadnji čas je oskrboval tudi šmohorsko dekanijo ter bil ud c. kr. okrajnega šolskega sveta. Pogreba dne 14. nov. se je udeležilo 17 duhovnikov in zelo mnogo ljudstva. Nagrobni govor je govoril č. g. Pelnař. Pokojniku naj sveti večna luč!

Duhovske zadeve. Za administratorja šmohorske dekanije je imenovan č. g. Iv. Držanič, župnik v Šmohoru. Isti bo oskrboval faro Brdo. — Č. g. Jos. Riederer, župnik v Radenteinu je prestopil v dunajsko škofijo. — Razpisane so do 24. dec. sledeče fare: Radentein, Št. Jožef na Trati (s Sattendorffom), Freže (s Št. Pavlom), Nemški Plajberg (s sv. Duhom), Weitensfeld (s Zammelsbergom), Št. Danijel nad Pliberkom (s Strojno). — Do 28. dec. je razpisana župnija Brdo. — Č. g. J.

Palle, župnik v Merčah, je postal župnik v Obermühlbachu.

Osebnostne novice. C. kr. nadkomisar pri okr. glavarstvu v Velikoveu, g. Rih. pl. Ott, je od cesarja odlikovan z vitežkim križcem Franc-Jozefovega reda. Je zaslužen. Čestitamo! — Za mestnega šolskega nadzornika v Celovcu je imenovan gosp. Jos. Schuhmeister, ravnatelj pripravnice.

Iz uradnega lista. Razpisana so sledeča mesta: Sodnijskega pristava pri deželnem sodišču do 24. nov.; po enega učitelja na Vratih in Zilski Bistrici do 25. nov.; šolskega sluga na strokovni šoli v Borovljah do 15. decembra; nadsvetnika pri deželni sodnji v Celovcu do 28. nov.; poštne odpravitelja v Podgorjanah (tekem treh tednov); pisarja pri deželni vladi, za agrarično komisijo, do 13. dec. — Po uradnem izkazu od dne 10. nov. je svinjska kuga še v občinah: Pliberk, Rikarja vas, Švabek, Važenberg (po 1 hlev), ter Globasnica in Št. Peter nad Velikoveu (po 2 hleva). — Dne 5. dec. ob 10. uri se bo pri okr. glavarstvu v Beljaku oddajal za določbo treh let v najem lov občine Bekštanj. Izklicna cena 700 kron.

Drobiž. Nove volitve za tukajšnje trgovinsko zbornico bodo od 6. do 10. decembra. — Trojčke, in sicer fante, je v Bistrici ob Dravi porodila žena trgovca Grosi. Kmalu pa so umrli vsi trije. — V Svincu je posestnikov sin, 17letni T. Terkl, vozil drva iz gozda. Ker je bilo zmrznjeno, je spodrsnil in padel pod voz, ki je šel čez njega. Obležal je mrtev na potu. — V Št. Lenartu v labudski dolini so dne 12. t. m. zopet imeli velik požar. Pogorelo je več gospodarskih poslopij in hiš ter špitalska cerkev, katero so bili še-le lani lepo popravili. Nekaj živine in malone vsa oprava je ostala v ognju. Zgorela je tudi občinska hiša, v kateri so stanovali občinski reveži in bolniki. Le s težavo so jih rešili. Pri gašenju se je hlapec Fr. Sternad poškodoval tako, da je drugi dan umrl. Kako je požar nastal, se ne vé. Škoda je velika. — Pri Stokenboju je prišel posestnik J. Kircher pod padajoče drevo. Obležal je mrtev, zapustivši četiri nedorastle otroke. — 103. rojstni dan praznuje dne 19. jan. 1902 gđ. Katarina Klančnik v celovski hiralnici. Starka je še vedno zdrava in primeroma krepka. Rojena je l. 1799. — V Porečah je bilo letošnje poletje 3400 tujecev.

Državni zbor. Zadnji teden sta bili samo dve seji, v katerih se je zbornica bavila z nujnimi predlogi o volitvah v Galiciji in — priseljevanju francoskih mnihov. Vsenemški poslanci so ob tej priliki zopet dali duška svojemu besnemu sovraštvu zoper katoliško cerkev. — V proračunskem odseku razprave le počasi napredujejo in ni misliti, da bi se proračun pravočasno rešil.

Položaj v državni zbornici je zopet zelo na p. e. t. Razprava o proračunu je zastala in vlada vidi, da ga do novega leta ne reši. Listi pišejo, da se bo že te dni odločila usoda državnega zbora. Na poziv vlade so se med strankami zopet pričela pogajanja. Hočejo, da se razprave o vseh narodnostnih vprašanjih umaknejo. Ali le ne bodo računa pri tem zopet mogli plačati Slovani!? — Zahteva se za državni zbor nov poslovni red, ki bi omogočil redno delo. Cesar sam je zadnje dni proti več poslancem naglašal to potrebo.

Gospodarske stvari.

Najvažnejša pravila za krmljenje konj. 1. Krmi kar se dá dobro žrebe v prvem letu. V tem času pridobi žrebe na teži in na višini toliko, kakor morebiti v vseh drugih letih razvoja skupaj ne. Če pa ne daš žrebetu snovij, ki jih potrebuje za rast v krmi, tedaj trpi razvoj; kar v tem času zamudiš, na veke izgubiš, in ne moreš nikoli več popraviti. — 2. Krmi večkrat in pa redno, vedno ob istih urah, da zabraniš razna motenja v prebavljanju. Konjski želodec je razmeroma majhen; pri srednje velikem konju-jahaču ne drži veliko več, nego želodec velikega psa. Posebno žrebetom je treba večkrat pokladati. — 3. Ne krmi močno samo tedaj, kadar konj dosti trpi, ampak tudi pred težkim delom precej časa. — 4. Ne krmi obilno ravno neposredno pred težkim in urnim delom, konj dela pač s krmo od poprejšnjega dne, ne pa s krmo tekočega dne. — 5. Jutranjo krmo dobiš v gnoju, večerno pa v križu in v mišicah konja — pravi pregovor; zato pokladajmo močna krmila največ (dve tretjini) na večer po delu. Po noči med počitkom jih žival dobro prebavi in spremeni v svoje meso. Pomanjkljivo je prebavljanje, ako mora konj po zavžitju močne krme takoj na težko ali hitro delo. — 6. Čim hitreje delo zahtevaš od živali, toliko bolj tečna mora biti hrana. — 7. Za žlahtne jezdne in kočijne konje mora biti oves glavna krma. — 8. Počasnejšim konjem pokladaš lahko krmila večjega obsega, korenstvo in razne tvorniške odpadke. — 9. Kot krma za vsakovrstna opravila se zelo dobro obnašajo: konjski bob, pogache zemeljskega oreha, sladne klice in posušene pivne tropine. Nekateri zelo radi krmijo koruzo,

toda pri njeni dragini se nam ta moda ne zdi priporočila vredna. Tudi pri žlahtnih konjih se lahko del ovsu nadomesti z imenovanimi krmili, ki so dosti cenejša. Z najboljšim vspehom nadomeščajo nekateri že leta polovico ovsu s pogachami iz zemeljskega oreha najboljših vrste. — 9. Zeleno krmo je pokladati vedno pred močnimi krmili in nikoli s temi pomešano. Tudi pijače se daje pred močnimi krmili; večje množine po krmitvi ovsu bi imele za posledico, da bi šel ta naprej v tanko črevo. — 10. Za konje z normalnim, to je zdravim zobovjem ni treba krme, ako je ta zdrava, čisto nič pripravljati; večinoma je to celo škodljivo. Posebno svarimo pred mokrim krmljenjem, pred omehčavanjem, parjenjem in kuhanjem krme, kakor tudi pred drobljenjem ovsu, ker vse te umetne priprave provzročijo, da žival hrano menj prežveči, vsled tega pa tudi menj spravi v dotiko s slino in se tako preslabo prebavi in izkoristi. „Nár. Gosp.“

Tržne cene.

V Celovcu, dne 14. novembra 1901.

Ime blaga	na birne		na hektolitru		Prignalo se je
	K	v	K	v	
pšenica . . .	10	54	13	17	1 bik
rž	9	40	11	75	— pitani vol
ječmen . . .	7	80	9	75	18 vprežnih volov
oves	5	—	6	25	1 junec
turšica . . .	6	85	8	56	98 krav
pšeno	14	—	17	50	36 bosniških krav
proso	—	—	—	—	100 pitanih svinj
fižol, rudeč .	—	—	—	—	27 prascev
krompir . . .	2	—	3	24	
ajda	6	48	8	10	

Pitani voli so po — K do — K, vprežni voli po 496 K do — K, krave po 150 K do 200 K.

Sladko seno je meterski cent po 6 K 20 v do 7 K — v, kislo seno po 4 K 40 v do 6 K — v, slama po 4 K 10 v do 5 K — v.

Promet je bil srednji.

Velikovec, dne 13. novembra. Prignali so: 45 volov, 81 krav, 13 telic, 1 tele. Cena za pitano živino 60 do 64 kron, za vprežno živino 54 do 58 kron za meterski cent žive vage. 81 ovac, 1 svinjo. Prometa je bilo malo.

Spodnji Dravograd, dne 4. nov. Prignali so: 7 konj, 38 pitanih volov, 290 vprežnih volov, 155 juncev, 240 krav, 35 telic. Prodali so: 4 konje, 20 pitanih volov (56 do 60 kron meterski cent); 60 vprežnih volov (54 do 58 kron meterski cent). 40 juncev, 45 krav, 10 telic. Kupčija je bila precej živahna; obiskani je bil sejem srednje. Kupci so bili iz Štajerskega in labudske doline.

Pliberk, dne 11. nov. Prignali so: 82 konj, prodali 16, cena 120 do 400 kron, 2 bika, prodali 1 za 160 kron, 30 pitanih volov, prodali 24, od 52 do 58 kron; 140 vprežnih volov, prodali 60, od 48 do 60 kron; 25 juncev, prodali 10, od 50 do 58 kron, 200 krav, prodali 80, od 120 do 280 kron za meterski cent žive vage, 12 telic, prodali 12, 80 ovc, prodali 80, 1 kozlička. Kupčija je bila slaba, obisk dober, kupci iz okolice, Celovca in Volsperka.

Vabila.

1. koroško tamburaško društvo „Bisernica“ v Celovcu priredi svoj prvi občni zbor na tretjo nedeljo v adventu dne 15. decembra 1901 ob 3. uri popoldne v salonu gostilne gospoda Ogriza (Schlepp-Bierhalle) v Celovcu. (Dohod je pod Sandwirtovo vrtno dvorano.) Dnevni red: 1. Pozdrav predsednika. — 2. Poročilo tajnika. — 3. Poročilo blagajnika. — 4. Volitev odbora in treh računskih pregledovalcev. — 5. Vpisovanje novih članov, pobiranje članarine in prostovoljnih prispevkov. — 7. Razni govori in nasveti. Po zborovanju prosta zabava in sviranje na tambure. Vstop je dovoljen samo proti izkazu vabila. Članom društva se bodo vabila doposlala. Kdor bo želel več vabil, naj se oglasi pri blagajniku gosp. Val. Jugu na benediktinskem trgu št. 4. — K obilni udeležbi vabi vse ude in one, ki se za društvo zanimajo, najljubneje

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Št. Štefan in okolico v Zilski dolini napravi v nedeljo dne 24. novembra 1901 ob 1/2 4. uri popoldne svoj letni občni zbor v hiši „pri Pečku“ v Smolčicah pri Št. Štefanu po sledečem vspredu: 1. Pozdrav načelnikov. 2. Razni govori in nasveti. 3. Petje. 4. Volitev novega odbora. 5. Pobiranje letnih doneskov. 6. Prosta zabava. — Vse zavedne Slovence, posebno gospode govornike, prijazno vabi k obilni udeležbi

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Rožek in okolico napravi v nedeljo dne 24. nov. popoldne ob 4. uri v gostilni g. Vojta v Puhmi podružničen shod s sledečim vspredu: 1. Pozdrav. 2. Poučen govor. 3. Razni govori. 4. Prosta zabava s petjem. Ob enem se bo igrala igra „Zamujeni vlak“. Slovence in Slovence k udeležbi pri zadnjem shodu in veselici v tem letu vabi

Podružnica sv. Cirila in Metoda za Tolsti vrh in okolico napravi v nedeljo dne 24. novembra t. l. ob 3. uri popoldne občni zbor in javen shod v gostilni gospice M. Ehleitner v Fari pri Prevaljah. Na dnevnem redu je v prvi vrsti razgovor o ljudski šoli, potem pa poučen govor o potrebi zavarovanja kmetov in poslov na stare dni. K temu važnemu shodu vabi vse Slovence spodnjega kraja

Listnica uredništva.

Zdr. A. v Lib. Hvala za poslano! V vigradi družbi poslani rokopis ni bil za rabo. Morda se iz njega prilično kaj porabi za „Mir“. Le pridno se vadi in pošiljaj kratke, zanimive dopise in poročila. Na zdar!

„Fant iz Tuc“. Tudi tebi hvala za poslano! Le večkrat se oglasi s kratkimi, zanimivimi dopisi. Pozdravljen!

Podpirajte družbo sv. Cirila in Metoda!

Slovenskim rodoljubom iz dežele in sosednih slovenskih pokrajin, ki dohajajo po opravkih v Celovec, naznanjamo, da se celovski Slovenci shajajo *vsako sredo ob 1/2 8. uri zvečer v gostilnici hotela „pri Sandwirt-u“*, kjer imajo odmenjeno svojo „klubovo sobo“, tretja vrata (t. j. druga soba) pri vhodu na desno. — Slovenski gosti so nam vsikdar dobro došli!

Loterijske številke od 16. novembra 1901.

Trst 32 39 27 76 25
Linc 59 33 6 5 19

NAZNANILA.

Jako važno za bolehaajoče na želodcu!

Pomanjkanje teka, bolečine in slabost želodca, slabost ter glavobol vsled slabega prebavljanja, slabo prebavljanje itd. odstranjujejo takoj znane

Brady-eve (marijinoceljske) želodčne kapljice.

Dobivajo se v vseh lekarnah.

Na tisoče zahvalnih in priznalnih pisem.

Jedna steklenica z navodilom 40 kr., dvojna steklenica 70 kr.
Glavni razpošiljatelj: **C. Brady**, lekarna „Hogerskemu kralju“, Dunaj I.

Pred ponaredbami se svori. Prave marijinoceljske želodčne kapljice morajo imeti varstveno znamko in podpis: C. Brady

Na Najvišje povelje Nj. c. kr. apost. Veličanstva.

XXXIV. c. kr. državna loterija

za zasebne dobrodelne namene tustranske državne polovice

Le-ta denarna loterija — edina v Avstriji postavno dovoljena — ima 16.404 dobitkov v gotovini v skupnem znesku 442.900 kron.

Glavni dobitek je:

200.000 kron.

Za izplačanje dobitkov jamčijo c. kr. loterijski dohodki.
Žrebanje je nepreklicno dné 12. decembra 1901. l.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo v oddelku za državne loterije na Dunaju III., Vordere Zollamtsgasse 7, v loterijskih nabiralnicah, tobakarnah, pri davčnih, poštah, brzojavnih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Načrti za žrebanje za kupovalce srečk zastoj.

Srečke se dopošiljajo poštne prosto.

C. kr. ravnateljstvo za loterijske dohodke.

Oddelek za državne loterije.

Prosim, pozor!

Za drganje je frančevo žganje (Franzbrantwein) najboljši domači pripomoček, s katerim se telo dobro namaže in tako okrepi. **Brazay-evo frančevo žganje** očisti kožo na glavi in lasišče lusk in tako zabranjuje izpadanje las. Za utrjevanje mišic se rabi **Brazay-evo frančevo žganje** z najboljšim uspehom. Če se po utrudljivem delu od glave do pete odrgneš z frančevim žganjem, izgine takoj tudi največja utrujenost.

1/4 steklenica 1 krono 80 vin., 1/2 steklenice 1 krono.

Se dobiva v vseh večjih prodajalnicah Avstrije, zlasti v Celovcu v trgovinah: A. Prosen, K. Zier, A. Kober.

Naslov za razprodajalce iz Avstrije, Slavonije in Hrvaškega: **IGN. LANDAUER in SINOVI**, Budapešt.

**Vsaka gospodinja
in mati**

se mora blagrovati, katera rabi z ozirom na zdravje, varčnost in dobri okus **Kathreiner-Kneippovo** sladno kavo (pristno samo v znanih izvornih zavitkih).

Brinjevec,

natoni, iz istrskega brinja, 1 liter 2 kroni 40 vin., 3 litri franko po pošti za 9 kron. **Sadjevec** (Säuerling) 1 liter za 1 krono 60 vin. **Slivovec** (48procentni), dvakrat žgan, liter za 2 kroni. Pošiljatve po poštne povzetju.

Egidij Jeglič,

Selo, pošta Žerovnica. (Gorenjsko.)

Tiskarna družbe sv. Mohorja

se uljudno priporoča za natiskovanje vizitnic, pisemnih zavitkov itd. po najnižjih cenah.

Učenca,

iz boljše rodbine, zmožnega slovenskega in nemškega jezika, sprejme takoj **Vid Mory**, trgovec v Šmihelu pri Pliberku na Koroškem.

V zalogi tiskarne družbe sv. Mohorja v Celovcu dobiti je v mali obliki molitev:

Tri božje čednosti,

kakor so jih slovenski verniki na Koroškem povsod moliti navajeni. 100 iztisov velja 40 kr., po pošti prejetih 50 kr.

Prvo ljubljansko podjetje za izdelovanje fornirja!

Spoštovanim podjetnikom mizarstva, trgovcem s fornirjem in gg. mizarjem ter kolarjem naznanjam, da sem pričel

Z rezanjem in žaganjem fornirja,

kojega imam v zalogi izredno veliko množino, vseh vrst in kakovosti lesa. Izrežem in izžagam ter dobro sparim tudi dopeljane hlode na fornir po nizki ceni ter popolnoma suhega odpošljem na dom. — Izdelujem tudi gladke, fino profilirane lajste vseh vrst in oblik ter priporočam novo podjetje v obilna naročila, katera natančno in točno izvršujem.

S spoštovanjem

Ivan Zakotnik, tesarski mojster v Ljubljani.